

Kádár János: A magyar munkások készek fegyverrel is védelmezni a hatalmat

Május 1-i nagygyűlés a Hősök terén

A magyar történelemben mindössze hat hónapot pergetett le az idő 1956 októberétől 1957 május elsejéig, de erről az időről soha nem feledkezhetünk meg. És május 1-én a magáratálát ország fővárosa dolgozóinak többszázreszre tömege barátnak és ellenségnek megmutatta: híve a szocializmusnak, s minden erejét a további feladatokra összpontosítja a párt szilárd vezetésével. Megmutatta ez a felvonulás és a nagygyűlés a nép és a vezetők közötti egységet, a közös cél, a dolgozók boldogulása, a szocialista hazá felépítése érdekében.

Az idei május elseje külsőségeiben is sokkal

inkább idézte a régi harcok május emlékét, a népnek és vezetőinek egységét, szoros összefogását. Nem a felvonuláson volt a főhangsúly, hanem a Hősök terén rendezendő nagygyűlésen, majd utána a dérius népiünnepélyeken, majálisokon.

A nagygyűlést Marosán György elvtárs, az MSZMP Intéző Bizottságának tagja, a budapesti pártbizottság első titkára nyitotta meg.

A megnyitót követően Kádár János elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának elnöke, a forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke szövegezte az egyesregelett, többszázreszre budapesti dolgozóhoz.

annak munkás-paraszt állama, a Magyar Népköztársaság éll (Taps).

1957. május elsejének történelmi jelentősége abban van, hogy a munkáshatalom elleni veszélyes és véres támadást, a súlyos megpróbáltatásokat a

magyar nép leküzdötte és ma a szocialista országok testvéri családjá tagjaként, népünk barátainak öröme, ellenségeink bánatára, szabadon ünnepli május elsejét.

(Nagy taps).

Féléves munkánk legfőbb eredménye az erős munkáshatalom

Kedves elvtársak, elvtársnők! Tekintsük át a november 4. óta megtett utat.

Ha a harc eredményeit számbavesszük, megállapíthatjuk — anélkül, hogy az önteltség bűnébe esnénk, — hogy eredményeink igen jelentősek. Ha a harc eredményeit nézzük és megvizsgáljuk az élet különböző területein levő hiányosságokat is, nem lehetünk egészen megelégedve.

Hiszen van nálunk még hiányosság annyi, hogy kölesön is tudnánk adni belőle másnak. De, ha november 3. anarchikus viszonyaira gondolunk, amikor a dühöngő ellenforradalom és imperialista irányító gazdái már zsebükben érezték a hatalmat és az országot, amikor a szocializmus ügyéhez hű hazafiak üldözött vadakká váltak saját hazájukban, amikor a népgazdaság teljesen megbénult állapotban volt — és így nézünk vissza a megtett útra, nem tévedünk, ha megállapítjuk, hogy a fő irány, amelyet azóta követünk,

feltétlenül helyes és nagyok az eredmények.

Milyen eredményekről beszélhetünk?

Mindenekelőtt a hatalomról, az államról, a törvényes rendről. Lehet és van is sok kritikusunk. Vannak ellenségeink is, akik a kákán is csómot keresnek. Az ilyen emberek szeretnek bennünket műveletlennek, mezevnek, hozzá nem értőnek, kegyetlen terroristáknak, sztálinistáknak és minden elképzelhető rossznak — ami az ő szótárukban van, — szidalmazni. De azt legnagyobb ellenségeink, legrosszindulatúbb kritikussaink sem mondhatják, hogy mi a kapitalisták és a földbirtokosok érdekeit szolgáljuk. Itt van a kutyva eltemetve. Népünk ellenségei számára a Magyar Népköztársaság fejlődésének elmúlt hat hónapjában igazán az a legrosszabb, ennél fogva népünk számára az a legfőbb jó és legfontosabb eredmény, hogy a munkáshatalom erős és a kapitalizmus visszaállításának lehetősége megszűnt. (Taps).

A magyar munkások készek fegyverrel is védelmezni a hatalmat

Népköztársaságunk alkotmányos törvényes rendje biztosítva van. Az alkotmányos néphatalmi és államigazgatási szervek helyre vannak állítva. Újjászerveztük népköztársaságunk fegyveres erőit, a néphadsereget, a határőrséget, a rendőrséget, ezeken belül elsőként a karhatalmi egységeket erősít. A kulcspozíciókból eltávolítottuk az árulókat.

A hatalom fegyveres biztosításának feladatába bevontuk és bevonjuk a munkások, a bányászok, a parasztek legötudatosabbjait, — megszerveztük a munkásőrséget. (Eljén, nagy taps).

A munkásőrség megalakítása is bizonyítéka annak, hogy a párt és a kormány a tömegek iránti messzemenő bizalommal, azokra támaszkodva vezet. Az a lelkesedés pedig, amellyel a munkások tömegei jelentkeznek felvételre a munkásőrség alakulataiba, azt jelzi, hogy a magyar munkások százezrei készek fegyverrel is védelmezni saját hatalmukat. (Taps).

Mindez egyben beszédes cáfolat azokra a hüü vágyakat kifejező ellenséges rágalmakra, amelyek szerint októberben a munkások támadtak volna a népköztársaságra és most egy tömegektől elszakadt kormány vezetné az országot.

Vannak külföldi vendégeink: néz-

Minék köszönhetjük eredményeinket?

Elvtársak! Minék tulajdoníthatók ezek a jelentős eredmények?

Mindenekelőtt annak, hogy saját hibáinkkal is szakítva, a párt politikáját és a tömegek tisztánlátását zavaró, a marxizmus-leninizmust megamisító, a munkásosztály érdekeit eláruló revizionista eszméket lelepleztük, visszavertük a nagy Lenin tanításaihoz. (Nagy taps). E tanítások fényében vizsgáltuk meg a magyar helyzetet és határoztuk meg legfontosabb tennivalóinkat.

Kerülgetés nélkül nevének neveztük az ellenforradalmat, lelepleztük az árulást, mindenkinek érthetően meg-

zék meg a párt és a kormány vezetőit, a „tőlük elszakadt tömegeket”, amelyek itt állnak százezrével ezen a téren. (Eljénzés és taps, felkiáltások: Eljén a párt!)

Tisztelt nagygyűlés! Kedves elvtársak!

A népi hatalom megerősítése után másik nagy eredményünk a népgazdaság elemi rendjének és rendes vérkeringésének helyreállítása. Az ipari és bányászati termelés, úgyszintén a mezőgazdasági termelés, a közlekedés és a kereskedelem munkája alapjában a rendes kerékvágásba került. Már itt voltunk ezen a gyűlésen, amikor kézbesítették nekünk a Nehézipari Minisztérium jelentését április hónapból. Közlök, hogy ezt a május elsejét bányászaink úgy ünnepeleik, hogy valamennyi bányászati tröszt túlteljesítette április havi teremt. (Eljénzés és taps). Hogy a termelés alapjait helyreállítottuk, ezt elmondhatjuk annak tudatában is, hogy még igen komoly fogyatékoságok vannak. De mindenki, aki képes csak egy kicsit is tárgyilagosan nézni népgazdaságunk fejlődését, megállapíthatja, hogy a népgazdaság helyreállítása a vártnál nagyobb ütemben folyik.

Az államhatalom megerősítése, a gazdasági élet vérkeringésének megindítása mellett igen jelentős eredménye féléves munkánknak, hogy iskoláink, egyetemünk, az ország legfontosabb kutató, művelődési és kulturális intézményei működnek és munkájukban fokozatosan felzárkóznak a politikai és gazdasági élet fejlődési üteméhez és eredményeihez.

Kádár János elvtárs ünnepi beszéde

Munkások, elvtársak, budapesti dolgozók!

Hatvanezer öntudatos budapesti munkás gyűlt össze ezen a helyen, ahol ma állunk, 1890. május elsején, hogy Magyarországon először tüntessen a proletár nemzetköziség eszméje mellett. Ennek hatvanhét esztendeje. Akkor a szocialista társadalom eszméje még csak a legötudatosabb munkások szívében élt és a Duna-medence népeit rabságban tartó gögös Habsburg-monarchia az egész tüntetést rendőri ügynek tekintette.

Hol van már a gögös monarchia? Elporladtak már régen azok a munkások is, akik akkor itt tüntettek, de a magyar munkásosztály él és itt van ma is: eleinte szívében és reményeiben táplált gondolatok testet öltöttek. El és győzelmet aratott a munkáshatalom, a proletárdiktatúra, a munkás-paraszt állam, a Magyar Népköztársaság! El, és legyőzhetően erővé változott a proletár nemzetköziség eszméje!

Ma az ellenforradalom fölött győzedelmeskedő nép ünnepel

Úgy gondolom, hogy jónéhány harcos, kiemelkedő május elsejéről még sokáig megemlékezik a történelem: az elsőről, az 1890. évről mindig, tisztelettel gondolva az úttörő budapesti munkásra, — az 1919-es május elsejéről, amikor a magyar munkásosztály leverve a monarchia és a tőke bilincseit, először ünnepelte szabadon május 1-ét. — Sokáig fog emlékezni még a történelem az 1945-ös május 1-re, amikor a 25 éve dühöngő ellenforradalom és a Hitler-fasiszta hódítók fegyveres erejét szétzúzó szovjet hadsereg hősi harca segítségével szabadon ünnepelehetett a magyar munkásosztály és az egész magyar dolgozó nép.

Végül úgy gondolom, hogy 1890., 1919. és 1945. május 1. mellett sokáig emlékezetes marad és kiemelkedő jelentőségű a mai, az 1957-es május elseje.

Ebben az órában, itt, Budapesten, a magyar szocialista forradalom liktető szívében és a Magyar Népköztársaság minden városában és falvában harcos tüntetéssel ünnepli a magyar dolgozó nép sok-sok százezrenyi fia és leánya a munkásnemzetköziség, a munka nagy napját — május 1-ét.

Kedves elvtársak!

Miben van e különleges jelentősége a mai magyar május elsejének népünk számára — de nyugodtan mondhatjuk — nemzetközileg is? Abban, hogy ezen a napon az októberi ellenforradalmi támadás fölött, a nemzetközi munkásosztály segítségével döntő győzelmet aratott a magyar dolgozó nép ünnepli szabadon május elsejét — a proletár nemzetköziség nagy ünnepét. (Nagy taps).

Kedves elvtársak!

Az 1956. októberi események menetében a magyar Horthy-fasiszta burzsoázia, amely egyrészt az ellenforradalom posványába süllyedt áruló Nagy Imre-csoporttal, másrészt az amerikai nagytőke által vezetett nemzetközi imperializmussal szövetségelt, megdöntéssel fenyegette a Magyar Népköztársaság társadalmi rendjét, Halálos veszély, a meg-

Viharos 67 év telt el ama 1890-es május elseje óta a magyar munkásosztály, a magyar dolgozó nép fölött. A tőkés-földesúri rabság fekete éjszakája, háborúk, forradalmak vörös napja és ellenforradalmak ölfekete felhői követték egymást. A monarchia a polgári köztársaság, a proletárdiktatúra, a Horthy-fasiszta ellenforradalom, majd a felszabadulás, a proletárdiktatúrát megvalósító Magyar Népköztársaság születése, az 1956. októberi ellenforradalmi támadás és utána a forradalmi ellentámadás — viharos sor ez, elvtársak!

Ez alatt a 67 év alatt hol titokban és üldözöttként, hol horthyista rendőrökkel és csendőrökkel verekedve, hol szabadon, ünnepi módon, de a magyar munkások, a falvak, a mérnöki irodák legötudatosabb dolgozói mindig, minden év május elsején hitet tettek amellett, hogy a magyar dolgozók a proletár nemzetköziség hívei, hűek, mindenkor a munkásnép nemzetköziségét és sorsköziségét jelképező vörös zászlóhoz.

semmisítés veszélye fenyegette a magyar munkás-paraszt államot, a néphatalmat, a proletáriátus diktatúráját Magyarországon. Veszélyben volt népünk nemzeti függetlensége, a béke ügye éppen úgy, mint a gyárak, a bankok, a bányák államosítása, a földosztás, mindazok a nagy vívmányok, amelyeket népünk a társadalmi haladás 12 éve alatt elért.

Külön kérdés és nem feledkezhetünk meg arról, hogy az elmúlt évek súlyos hibái jogos elkeseredést keltenek a tömegekben és ezt az ellenforradalom igen ravaszul és hatatosan tudta felhasználni a Magyar Népköztársaság rendje elleni támadásra. Még kevésbé feledkezhetünk meg arról, hogy Nagy Imréről árulása nélkül — amely a döntő időpontban meglényította az ország vezetését, és megbénította a vezetéstől megfosztott, félrevezetett és tehetetlenségre kárhoztatott magyar dolgozó tömegeket, anélkül soha nem tudott volna az ellenforradalmi támadás ügy előretörni, mint ahogyan sikerült neki. Mindannyian emlékszünk meg az ellenforradalmi támadás sötét és véres napjaira. Budapest utcáin az ellenforradalmi terror lett az úr, tömegesen gyilkolták a kommunistákat és a haladó embereket. Az országban ezrével vetették börtönbe a párt harcosait, a termelőszövetkezeti vezetőket, a tanácselnököket, a szocializmus híveit és készülődtek lemészárlásukra.

Megjelentek ismét a politika porondján a tőkés, a földesurak, a bankárok, a hercegek és a grófok, élükön Mindszentyvel. Megjelentek a parlamentben, két nap alatt 28 ellenforradalmi pártot alakítottak, bejelentették még a hirdett Magyar Élet Pártjának megalakítását is és megjelentek a falvakban és a gyárakban is a „Mindent vissza” jelszóval.

Ahogy 1919-ben Horthy gyilkos bandája mögött ott volt az Entente — úgy sorakoztak fel az imperializmus sötét erői pénzrel, fegyverrel, széles propagandagépezettel 1956. októberében is az ellenforradalom sötét erői mögött.

Munkások, elvtársak!

Szentül-szembe a dühöngő ellenforradalommal nekünk kommunistáknak kellett dönteniünk, tőrjünk-e tovább, hogy lemészárolják a nép elejét, sírba tegyék a Népköztársaságot, elrabolják nemzeti függetlenségünket és háborús tüzfészekké változtassák hazánkat — vagy minden elképzelhető erővel szálljunk szembe az árulással és az ellenforradalmat semmisítsük meg. (Taps).

Mi, kommunisták döntöttünk. Elhatároztuk, hogy harcba hívjuk a szocialista forradalom és a hazaminden, az ellenforradalommal szembe szállni kész hivat, ugyanakkor ismét segítséget kértünk a magyar nép legönzetlenebb, legigazabb barátjától, a Szovjetuniótól. (Eljén! Nagy taps. Felkiáltások: Szovjet-magyar barátság! Hurrá kiáltások). A szovjet kormány és a szovjet nép a kért segítséget a proletár internacionalizmus szellemében megadta. Így a magyar nép a Szovjetunió testvéri segítségével megvédte a szocializmus ügyét Magyarországon.

Ez a harc nem ment áldozatok nélkül.

Elvtársak!

Emlékeznünk kell ezen a szabad május elsején mártírjainkra, az ellenforradalmárok által legyilkolt kommunistákra, igaz magyar hazafiakra — Mező Imre, Kalamár, Asztalos, Kállai, Biksa és a többi drága elvtársunkra, akik nem ünnepelehetnek többé velünk. Emlékeznünk kell azokra a pártbarcosokra, államvédelmistákra, honvédekre, rendőrökre, karhatalmistákra, akik hűtökhöz, esküjükhöz híven harcoltak és meghaltak a szocialista forradalom, a nemzeti függetlenség, a Magyar Népköztársaság ügyéért. Emlékeznünk kell azokra a szovjet munkásokra, parasztoakra, értelmiségiekre, katonákra, akik segítségünkre siettek a harcban, segítettek megvédeni népi demokratikus rendünket, független hazánkat, békénket. Mély tisztelettel emlékezzünk mindazokra, akik a magyar népnek nyújtott segítségükben a legnagyobbat, életüket áldozva bizonyították be hűségüket a proletár nemzetköziség szent eszméjéhez. Örök dicsőség övezze mindannyiunk emlékeit!

Kedves elvtársak!

Erre a hősi harcra visszatérve, világosan látható, hogy októberben a szocialista Magyarország vívta élet-halál harcát a régi úri Magyarországgal és ebből a harcából a szocialista Magyarország került ki győztesen. (Nagy taps). De az is világos, hogy ez a harc ugyanakkor a népek, a nemzetek leigázására törő nagytőkés imperializmus és a népek szabadsága és békéje felett örökös proletár nemzetköziség összecsapása is volt és győzött a proletár internacionalizmus, győztek a társadalmi haladás és a béke erői. (Nagy taps). Ezért bír nagy nemzetközi jelentőséggel az 1957-es magyar május elseje.

Ezen a május elsején azt ünnepezzük, hogy a magyar népnek az önzellen és áldozatkész segítséget nyújtó Szovjetunió támogatásával sikerült megvédelmezni a szocializmus ügyét és így a magyar proletárdiktatúra,

(Folytatás a 4-ik oldalon)